

ת"פ 49030/06/18 - מדינת ישראל נגד דורי קריו, שירית ישראל, גלית ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 49030-06-18 מדינת ישראל נ' קריו ואח'

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. דורי קריו
2. שירית ישראל
3. גלית ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יואב שמלה

ב"כ הנאשמים עו"ד אבירן אסבן

הנאשמים 1 ו-3

גזר דין

רקע ועיקרי הכרעת הדין

1. כפי שפורט בהכרעת הדין, הנאשמים 1-3 (להלן: "הנאשמים"/"דורי", "שירית" ו"גלית", בהתאמה) הורשעו לאחר ניהול הוכחות בביצוע העבירות הבאות: דורי בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), והנאשמים כולם בביצוע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין. במסגרת הכרעת הדין שירית וגלית זוכו מביצוע מעבירת האיומים שיוחסה להן, ודורי הורשע בביצוע עבירת איומים ביחס לשתי אמרות מבין שלוש שיוחסו לו בכתב האישום כאיום. זיכוייה של גלית מביצוע עבירת האיומים היה מחמת הספק. שירית זוכתה מעבירת האיומים משמצאתי שהאמרות שיוחסו לה אינן עונות להגדרת איום. באופן דומה מצאתי שאחת מהאמרות שיוחסו לדורי אינה עונה להגדרת איום.

2. אשר לנסיבות שנקבע שהוכחו: כמפורט בהכרעת הדין, במועד הרלוונטי הייתה חגיה מאושפזת בחדר מוגבר בבית חולים איכילוב. שירית וגלית הן בנותיה, ודורי הוא נכדה. בהכרעת הדין נקבע ביום 24.3.2017 בשעה 21:55 לערך הגיעו הנאשמים לבית החולים איכילוב לבקרה (תחילה שירית וגלית, ודורי הצטרף מאוחר יותר). האירוע

בגינו הורשעו היה אירוע מתמשך, במהלכו התנהגו הנאשמים באופן פרוץ בבית החולים, הטיחו עלבונות בצוות הרפואי, הרימו קולם וצעקו בחדר המוגבר בו שהו גם חולים נוספים, והצוות הרפואי נאלץ לקרוא למאבטחי בית החולים, אך ניסיונות להרגיעם על ידי מאבטח בית החולים שזומן פעמים במהלך האירוע כשלו. לבסוף הוזמנה משטרה למקום (גם על ידי הנאשמים). גם לאחר הגעת המשטרה המשיכה ההתלהמות, שירת סירבה לפעול על פי הוראותיה של השוטרת עד אשר נעצרה. דורי אף איים בשתי הזדמנויות במהלך האירוע. פעם אחת כשאמר שיפגע וישבור את "כולם". פעם שנייה כשבמהלך מעצרו אמר לצוות הרפאי "חכו אני עוד אחזור לפה".

3. כאמור, בכתב האישום הואשמו שירת ודורי באיומים גם בגין אמרות נוספות שנשמעו מפיהם לגביהן קבעתי שאינן בגדר איום. כך, שירת הואשמה בכך שכשהגיעה השוטרת למקום וביקשה מהנאשמים לצאת מהחדר, אמרה לשוטרת: **"כל הצוות הרפואי רוצחים, את לא עושה את עבודתך כראוי, כל הדבר הזה יגיע לתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך"** וכן כי בעת מעצרה המשיכה ואמרה לה: **"אני אעלה את זה לפייסבוק ולתקשורת ואת תאבדי את מקום העבודה שלך ונגמרה לך הקריירה"**. דורי הואשם באיומים גם בגין כך שבמהלך מעצרו אמר לשוטרת: **"את בטח היית שחמיסטית, את לא מבינה כלום מהחיים שלך, את תאבדי את העבודה שלך ותלכי להיות מאבטחת במקדונלדס"**.

4. בהכרעת הדין נדחתה טענת ההגנה לזוטי דברים והטענה להגנה מן הצדק ואכיפה בדרנית כמצדיקה את ביטולו של כתב האישום. בנוסף קבעתי שאין במחדלי החקירה שנפלו להצדיק את זיכוי הנאשמים או ביטול כתב האישום כנגדם. נקבע כי טענות ההגנה מן הצדק ואכיפה בדרנית שמורות להגנה להמשך ההליך וכי בהמשך ההליך ינתן משקל למחדלי החקירה.

5. ביום 21.3.2022 נשמעו הטיעונים לעונש ולאחריהם התבקש שירות המבחן לערוך תוכנית של"צ לנאשמים. תסקירים בעניינם של הנאשמים הכוללים תוכניות השל"צ התקבלו. בדיון שהתקיים ביום 8.9.2022 לאחר קבלת התסקירים, נשאלו הנאשמים האם ברצונם לומר דברים אחרונים לעונש, והם מסרו באמצעות סנגורם שאין להם מה לומר.

עיקרי התסקירים

6. בתסקירים שהתקבלו פורטו נסיבות חייהם ומאפייניהם של הנאשמים. שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתם של הנאשמים ומצא אותם מתאימים לביצוע של"צ. התרשמות שירות המבחן היא שהעבירות בביצוען הורשעו הנאשמים חריגות לאורחות חייהם הנורמטיביים, הם אינם מאופיינים בדפוסים אלימים קבועים, הפיקו לקחים מתאימים, והסיכון מפניהם נמוך. הרושם הוא שהנאשמים משלמים מחירים משמעותיים וכואבים בהקשרים רבים.

7. באשר לנזק הקונקרטי שייגרם לנאשמים מהרשעה, צוין כי להרשעה משמעות קשה בכל הקשור לתפיסתם של הנאשמים את עצמם כאנשים מיטיבים. בנוגע לדורי, צוין כי לדבריו אם יורשע לא יוכל להוציא ויזה לארה"ב, והדבר יפגע גם בעיסוקו. אשר לשירת, צוין כי לדבריה לא תוכל לגשת למכרזים של מערכת הביטחון וגופים אחרים הדורשים העדר רישום פלילי באופן שיגביל עיסוקה. בקשר לגלית, פורט כי לדבריה אם תורשע לא תוכל לגשת

למכרזים ולעבוד עם אוניברסיטאות בחו"ל וגופים הדורשים העדר רישום פלילי באופן שיגביל את עיסוקה.

תמצית טיעוני הצדדים

8. **ב"כ המאשימה** הפנה לנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים וטען לפגיעה בינונית בערכים המוגנים מביצוע. לטענתו, אין לשקול לקולא את מצבם הנפשי הנסער של הנאשמים בעת האירוע כעניין של מדיניות משפטית, והרקע למעשיהם של הנאשמים מתאזן מול רגישות המקום בו נעברו העבירות. עתירת המאשימה היא לקביעת מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי לצד של"צ ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ביחס לשלושת הנאשמים, כשמשך תקופת השל"צ לדורי יהיה ארוך יותר. ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות הנאשמים, לכך שהם נעדרי עבר פלילי, וציין ששירות וגלית זוכו מעבירת האיומים שיוחסה להן וניהול ההליך לא היה לשווא. עם זאת הפנה לכך שהנאשמים לא נטלו אחריות למעשיהם, לא הביעו חרטה, וניכר כי הם מחזיקים בעמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות בגינה הורשעו. עתירתו היא למקם את עונשם של הנאשמים בתחתית מתחם הענישה לו טען, תוך הטלת צו של"צ נרחב יותר על דורי.

9. **ב"כ המאשימה** מתנגד לביטול הרשעת הנאשמים. לטענתו, העבירות בנסיבות ביצוען לא מאפשרות זאת מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים, כשהדגיש כי הנאשמים לא קיבלו אחריות לביצוע העבירות. בנוסף לטענתו אף לא הוצג כל נזק קונקרטי כנדרש מההרשעה לנאשמים. ב"כ המאשימה התייחס לפגמים שנקבע שנפלו וטען שהמדובר בפגמים ראייתיים שקיבלו ביטוי בהכרעת הדין ואין לתת להם משקל בענישה. עוד טען כי כל טענת הגנה מן הצדק, ובכלל זאת כזו הנוגעת לשיקול הדעת המנהלי, צריכה להיבחן ביחס לשלב הגשת כתב האישום. כן הפנה לכך שטענת ההגנה לזוטי דברים נדחתה בהכרעת הדין.

10. **ב"כ הנאשמים** הפנה לטענות להגנה מן הצדק שהעלה במשפט וטען כי על אף שלא היה בכוחן של טענות אלה לבטל את כתב האישום, יש להביא בחשבון לטובת ביטול ההרשעה. בהקשר זה שב וטען לאכיפה בררנית, הציג נתונים סטטיסטיים והפנה לרע"פ 6478/18 **מדינת ישראל נ' קמארי** (23.1.2019). לטענתו, ניתן ללמוד שעבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי לא נאכפה באופן עקבי בתקופת ביצוע העבירות והדבר משקף מדיניות שיש לתת לה משקל. בנוסף טען שנתון זה מלמד על פגם בסבירות שיקול דעת המאשימה אשר סירבה להעביר את עניינם של הנאשמים ליחידת ההסדר המותנה, לטענתו בין היתר משום שעבירה זו לא נכללה בסל העבירות. ב"כ הנאשמים הציג טבלה המפרטת הסדרים מותנים בעבירות איומים כלפי צוות רפואי (ענ/6), והפנה לתוכן האיומים באותם מקרים. עוד ציין כי לאחר הכרעת הדין פנתה ההגנה למאשימה בבקשה להסדר מותנה, אך זו סירבה משניתנה הכרעת דין. לטענת ב"כ הנאשמים יש בהתנהלות זו חוסר הגינות.

11. **ב"כ הנאשמים** אף טען לשוירות ההליך הפלילי והפנה לצווי הרחקה שהוצאו לנאשמים במסגרתם הורחקו מבית החולים למשך 15 ימים, במהלכם נפטרה חגיה (ענ/1). בהקשר זה הדגיש את התחושה הקשה שלא מניחה לנאשמים, וטען שההרחקה היא עונש קשה שיצר הרתעה אפקטיבית. עתירתו היא כי הרשעת הנאשמים תבוטל גם לאור טענותיו להגנה מן הצדק.

12. לטענתו, הנאשמים הם אנשים נורמטיביים אשר תרמו ותורמים לחברה, נעדרי עבר פלילי, אשר התנהגותם נבעה אך מדאגתם למנוחה. ביחס לגלית, הפנה לכך שהיא בת 56 ללא עבר פלילי, דוקטור למדעי המדינה, חוקרת בכירה בקבוצת מחקר של נאט"ו, מרצה במכללה האקדמית "בית ברל", פרשנית ביטחונית בתוכניות טלוויזיה, וכיום מרצה במכללת "אחוזה" (ענ/2). לטענתו, הרשעה פלילית תפגע קונקרטיית בתחום עיסוקה כיום ועלולה לפגוע בה גם בעתיד בשל אופי עבודתה הביטחונית עם גופים בין לאומיים. כמו כן, הגיש מסמכים רפואיים בעניינה.

באשר לשירית הפנה לכך שהיא בת 63 ללא עבר פלילי, בעלת תואר ראשון ושני במנהל עסקים, יועצת אסטרטגית, מרצה במנהל הציבורי ומומחית להעצמה ופיתוח אישי. בהקשר זה הציג מכתבי תודה לשירית (ענ/5). עוד טען כי אופי עבודתה עם משרדי ממשלה דורש העדר עבר פלילי והיא נדרשת לחתום על הצהרה בנוגע להעדר רישום פלילי בשל היותה עצמאית. לטענתו, עצם הרישום הפלילי ימנע משירית להתקבל במסגרת מכרזים שונים (ענ/4).

ביחס לדורי הפנה לכך שהוא בן 40 ללא עבר פלילי, שירת כלוחם במג"ב, למד ב"סמינר הקיבוצים" ו"באוניברסיטה הפתוחה", זכה בפרסים עולמיים, וכיום איש תקשורת בתחום הדיגיטל. עוד ציין כי דורי אב לשני קטינים והמפרנס העיקרי. בנוסף טען לחשיבות הווזיה לארה"ב עבור דורי משאביו קבור בארה"ב, דודתו ואחיו למחצה גרים בארה"ב, וכי עבירת האיומים בביצועה הורשע היא ברף הנמוך.

13. **הנאשמים** הביעו הסכמתם לביצוע של"צ ולא הוסיפו דבר מעבר לכך.

שאלת ההרשעה

14. ככלל, הליך משפטי של אדם בגיר שהוכח כי עבר עבירה פלילית יסתיים בהרשעה. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג בשל נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי **הלכת כתב** (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)), על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה, יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. המשנה לנשיא (כתוארו דאז) כב' השופט לזין ציין בפסק הדין:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם"

על ההגנה מונח הנטל לשכנע, כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולי האינטרס הציבורי שבהרשעה. השאלה האם תיגרם פגיעה ממשית וקונקרטיית לעתידו או שיקומו של הנאשם מההרשעה תלויה גם במהות הנאשם ויתר נסיבותיו ויש לבחון את כל אלה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007 (4)

4546, עמ' 4561). ראו גם: ע"פ 5985/13 אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014), רע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.2014), וע"פ 3255/14 ביטון נ' מדינת ישראל (16.3.2015).

15. ברע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014) נקבע כי על פי הלכת כתב, ביטול או הימנעות מהרשעה הוא חריג מצומצם, המוצדק רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטי ומוחשית יותר ולהיפך (עפ"ג (ב"ש) 27326-12-21 קיזר נ' מדינת ישראל (9.3.2022) (להלן: עניין קיזר), עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (20.12.2020)). בנוסף, יש לבחון קיומו של נזק קונקרטי לנאשם גם במקום בו הנאשם נעדר עבר פלילי (ראו גם רע"פ 5479/19 לזון נ' מדינת ישראל (25.8.2019), רע"פ 619/18 בזיזנסקי נ' מדינת ישראל (1.3.2018) ורע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל (12.6.2017)), אין להסתפק בעניין זה בתרחישים תיאורטיים שאין לדעת אם יתממשו בעתיד (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)).

16. ועוד, טרם החלטה סופית יש לאזן, בסוג של מקבילית כוחות, את הנזק הקונקרטי הנטען לנאשם וסוגו אל מול סוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ונסיבותיה, ולבחון האם מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת העבירה באופן המצדיק את ביטול ההרשעה. כפי שצוין בע"פ (מרכז) 24457-03-15 גוטרמן נ' מדינת ישראל (30.8.2015) פסקה 69, ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטי ומוחשית יותר ולהיפך.

17. הנה כי כן, מהמפורט לעיל עולה כי לשם ביטול הרשעה על בית המשפט להשתכנע כי יש להעדיף את עניינו האישי של הנאשם, ככל שמתקיימת פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו מההרשעה, על פני השיקולים האחרים. זאת בשים לב לכלל הנסיבות וביניהן גם למיחות הנאשם ולמאפייניו. המדובר במהלך השמור רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם הצטברות הנסיבות הקשורות בנאשם ובעבירה שעבר מצדיקות שלא להטביע בו "אות קלון של פלילות" (הלכת כתב).

מן האמור עולה שנזק קונקרטי לעתידו של נאשם נקבע כתנאי אותו יש להוכיח בראיות ממשיות על מנת שניתן יהיה לשקול את ביטול ההרשעה אך מובן שאין בכך שמתקיים או עלול להתקיים נזק מההרשעה כדי להביא באופן אוטומטי לקבלת הבקשה להימנע מהרשעה. זאת גם אם המדובר בעבירה שבנסיבות מסוימות נמנע בית המשפט מהרשעה בגינה.

18. מבחינת הפסיקה אף עולה שקיימים מקרים בהם ביסס בית המשפט החלטתו להימנע מהרשעת הנאשם על שיקולי הגנה מן הצדק, ואף מבלי שהוכח בפניו נזק קונקרטי וברור לעתידו ושיקומו. בעפ"ג (מרכז) 44065-04-12 מדינת ישראל נ' דאנו (15.7.2012) אף נקבע כי מקום שבו נאשם צפוי למאסר צופה פני עתיד, הקלה מטעמי הגנה מן הצדק יכולה להיעשות במקרים מתאימים בדרך של הגמשת התנאים לביטול הרשעה.

19. בכל הנוגע לסוג העבירות בביצוען הורשעו הנאשמים (עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי לכלל הנאשמים וכן עבירת איומים לדורי) המדובר בעבירות שמבחינת סוגן ניתן במקרים מתאימים לשקול את ביטול הרשעת מבצען (ראו: ת"פ (שלום ק"ש) 37891-05-20 **מדינת ישראל נ' חנניה פרץ** (8.6.2021), ת"פ (שלום י-ם) 26492-09-17 **מדינת ישראל נ' אסף טופול** (5.8.2019), ות"פ (שלום י-ם) 32983-12-12 **מדינת ישראל נ' ינון צבי שוורץ** (18.4.2016)). עם זאת, אין להתעלם מכך שגם אם רף ההתנהגות הפסולה של הנאשמים אינו גבוה ביותר, המדובר באירוע מתמשך ולא רגעי, במסגרתו התנהגו הנאשמים באופן פרוע במחלקה המוגברת בבית החולים בה שהו מטופלים נוספים ובמהלכו אף נשמעו איומים מפיו של דורי. גם זימון מאבטחי בית החולים פעמיים לא הועיל, עד אשר זומנה המשטרה, וגם לאחר הגעתה המשיכו שירת דודי בהתנהלותם. כשאלה הן הנסיבות, המדובר בפגיעה שאינה מבוטלת בערכים המוגנים שעניינם הגנה על הסדר הציבורי ועל גופם, כבודם, ביטחונם ושלוות נפשם של אנשי הסגל הרפואי ומאבטחי בית חולים והשמירה על מוסדות רפואיים כשהם נקיים מאלומות, מלשון גסה ומשתלחת ומהתנהגות שאינה הולמת את המקום ואופיו. זאת גם אם הנאשמים ביצעו את העבירות בשעתם הקשה וחשו מצוקה וחוסר אונים באותה עת.

יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת וילנר בע"פ 7220/19 **יצחק זגורי נ' מדינת ישראל** (6.2.2020):

"בהקשר זה, ראוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (9.1.2013)). שומה עלינו כחברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי הפועלים יום-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יוכלו לבצע את מלאכתם כשהם חשים בטוחים ומוגנים, וללא כל מורא (ראו: ע"פ 2712/09 שמילוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 2 (18.11.2009)).

עוד יצוין כי מעשי אלימות או איומים המופנים כלפי אנשי צוות רפואי הניצבים על משמרתם אינם פוגעים "רק" בקורבן העבירה מושא התקיפה או האיומים, כי אם בשלומם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 חמודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים, אפוא, ענישה מחמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעות האמורות, וכן תשמש אמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת, בייחוד על רקע המציאות בימינו, בה נוכחים אנו לצערנו כי איומים על רופאים ואחיות ואף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ (ראו: עניין חתוכה, בפסקה 3; עניין שמילוב, בפסקה 2; רע"פ 5458/12 ליכטמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (15.7.2012); כן, ראו והשוו: דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 105) (תקיפת מטפל ומאבטח), התשס"ט-2008, ה"ח 265, 56 (3.11.2008)).

20. כשאלה הן הנסיבות בעניינו, הרי שעל הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשמים מההרשעה להיות מוחשי במידה ממשית, וטרם הכרעה, במסגרת בחינת הנסיבות הכוללות יש לבחון גם את מיהותם ושיקומם באופן דקדקני, על מנת לוודא כי נסיבות המקרה הן כאלה המצדיקות מהלך חריג של ביטול הרשעה.

21. הקושי הראשוני בקבלת עתירת הנאשמים נעוץ בהעדר החרטה וההפנמה של הפסול שבמעשים מצידם, ממש עד הישורת האחרונה - מתן גזר הדין. אמנם, כפי שעלה מטיעוני ההגנה לעונש והמסמכים שהוצגו, לזכות הנאשמים הישגים בתחום המקצועי והאישי - אלה נשקלים לזכותם על ידי. המדובר במקרה יחיד בו הועמדו לדין, והם נעדרי הרשעות קודמות ומאחרות.

עם זאת, הנאשמים הציגו עמדה קורבנית לכל אורך ניהול ההליך וניסו לשכנע שלא היה פסול בכל חלק ממעשיהם, וכל שעשו היה הכרחי בנסיבות בהן היו מצויים. מבלי להתעלם מזכותם לנהל את משפטם ולטעון לחפותם, ישנה חשיבות וזיקה בין החרטה וההפנמה לביטול ההרשעה, הן על פי **הלכת כתב**, הן על פי הגיונם של דברים (ראו גם **עניין קייזר**). ויש לשאול, כיצד יכול בית המשפט בנסיבות אלה להשתכנע שהמדובר בהתנהלות חריגה בנוף חייהם של הנאשמים כשהם עצמם אינם מבינים ומכירים בפסול שבמעשים ובכך שהמדובר בעבירה פלילית? כשנאשם אינו מבין את הפסול שבמעשים וטוען שלא ביצע כל עבירה פלילית קיימת חשיבות בהותרת ההרשעה על כנה, לשם המחשת הפסול, ועל מנת שניתן יהיה לגזור עליו עונש צופה פני עתיד כתמרוך אזהרה מפני התנהלות דומה. אמנם על פי התסקירים שהתקבלו ההערכה היא שרמת הסיכון במצבם של הנאשמים נמוכה ואינה מחייבת גזירת מאסר מותנה, לדעת שירות המבחן הנאשמים מתפקדים באופן נורמטיבי ושילמו מחירים משמעותיים ומכאיבים בקשר לאירוע, וביצוע העבירות חריג לאורחותיהם. עם זאת, כידוע, שיקולי בית המשפט רחבים מאלה של שירות המבחן שהמלצתו, על אף חשיבותה, כשמה כן היא - המלצה.

22. גם הנזק הקונקרטי הנטען לנאשמים מההרשעה מעלה קושי לקבל עתירתם. בקשר לשירות וגלית הוגשו מסמכים המעידים על פעילות והישגיהן (**ענ/5 וענ/3** בהתאמה). נטען כי שירות מבקשת להיחשב ספק מוכר במשרד הביטחון ולגשת למכרזים של מערכת הביטחון וגורמים נוספים - והרשעה פלילית תמנע ממנה זאת. ביחס לגלית נטען שלא תוכל לגשת למכרזים ולעבוד עם אוניברסיטאות בחו"ל וגופים נוספים. עם זאת, לא בוסס כי פרנסתן של גלית ושירות תיפגע ככל שלא יוכלו לגשת למכרזים אלה, לא נטען או בוסס כי עיסוקן היחיד הוא מול גופים אלה, ואף לא הוצגה ראייה חד משמעית המלמדת כי ההרשעה בעבירה בה הורשעו תמנע זאת מהן.

אמנם בטופס פרטים אישיים - סגל אקדמי "המכללה האקדמית אחווה" (**ענ/2**) משיבה גלית כי לא הורשעה בעבירה פלילית, אך לא פורטה או הוצגה בפני הנפקות של הרשעה פלילית להעסקתה במכללה. גם בעובדה שבמסגרת בדיקת התאמה לרישום כספק מוכר של משרד הביטחון הסכימה שירות כי יימסר לנציג כל מידע לגביה ברישום הפלילי (**ענ/4**), לא די כדי להצדיק את ביטול ההרשעה.

מסקנתי מהמפורט לעיל היא שלא די בנטען כדי לבסס נזק קונקרטי המצדיק את ביטול הרשעתן של גלית ושירות בנסיבות הכוללות. זאת תוך שנתתי דעתי גם להערכת שירות המבחן כי תיגרם פגיעה לדימוי העצמי של הנאשמות מהותרת ההרשעה על כנה, ולכך שקיימות נסיבות בהן הכירו בתי המשפט בפגיעה מסוג זה כמספיקה לביטול הרשעה (ראו לדוגמא והבחינו: עפ"ג (י-ם) 38599-06-16 **מדינת ישראל נ' סמאי** (15.2.2017), עפ"ג 40386-07-13 (מרכז) **גיצס נ' מדינת ישראל** (26.1.2014)).

אשר לדורי, על פי הנטען הרשעה פלילית תמנע ממנו להוציא ויזה לארה"ב שם קבור אביו ומתגוררים דודתו

ואחיו למחצה, אך לא בוסס כנדרש שעתירתו לאשרת כניסה לארה"ב תסורב אם הרשעתו תיוותר על כנה. לא צוין האם קיימת בידו אשרה כיום ולא יזהה תקופה, ואף לא צוינה תדירות נסיעותיו לארה"ב. גם אם הקושי בהוצאת ויזה לארה"ב הוכר כנזק קונקרטי לנאשם במקרים מסוימים (ראו ת"פ (ת"א) 34939-07-15 **מדינת ישראל נ' לשוביץ** (4.1.2018) ולפסיקה אליה הפנית שם), במקרה הנדון ובנסיבות הכוללות לא די בו כדי להצדיק את ביטול ההרשעה - זאת גם לאחר ששקלתי פגיעה בדימוי העצמי שתיגרם לדורי מהותרת ההרשעה על כנה ואת התרשמות שירות המבחן שדורי "מכיר במשמעות הבעייתיות העולה מהתנהגותו בעבירה".

23. שקלתי גם את יתר טענות ההגנה, ביניהן את הטענה למשקל שיש ליתן למחדלי החקירה מסוימים שנקבע שנפלו בעת בחינת שאלת ההרשעה ואת הטענה לשוירות ההליך הפלילי (לה זיקה לטענה לזוטי דברים שנדחתה בסעיף 87 להכרעת הדין). בנוסף, את טענת ההגנה לאכיפה בררנית שנדחתה בהכרעת הדין והורחבה בטיעון לעונש, ובמסגרתה אף הטענה לפיה ראוי היה לאפשר לנאשמים לערוך הסדר מותנה במקרה דנן, אך כיוון שהעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי לא הייתה כלולה בסל העבירות במועד הגשת כתב האישום, כזה לא נערך. כמו כן, שקלתי את העובדה שגם לאחר הכרעת הדין, בה אף זוכו גלית ושירית מביצוע עבירות איומים (כשבענין המיוחס לשירות אף נקבע שאין המדובר באיום וכך גם ביחס לאחת משלוש האמרות המאיימות שיוחסו לדורי), לא הסכימה המאשימה לשקול סיום ההליך בהסדר מותנה (משניתנה כבר הכרעת דין).

24. כידוע, לתביעה שיקול דעת רחב בקשר לעריכת הסדר מותנה, גם במקרים בהם עומד נאשם בתנאי הסף לעריכת הסדר, מודה ביצוע העבירה, וסוג העבירה המיוחס לו מאפשר זאת. סירוב המאשימה לעריכת הסדר מותנה במקרה ספציפי לא יוצר באופן אוטומטי עילה להתערבות בית המשפט בשיקול דעתה, ומשמעות אי עריכת הסדר מותנה כשנראה שמוצדק היה לערוך לשאלת ההרשעה נבחנת בכל מקרה על פי נסיבותיו. מלשון סעיף 67ב לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 עולה כי הודיית נאשם בביצוע העבירה מהווה תנאי ראשוני ובסיסי לעריכת הסדר מותנה ומאפשרת לנאשם לפסוע בנתיב ההסדר, והיא כשלעצמה באופן אינהרנטי, מביאה לריכוך הנסיבות. כאמור, גם לפי תנאי **הלכת כתב**, בין שיקולי השיקום שעל בית המשפט לשקול בעת החלטה בעתירה לאי הרשעה נמצאת השאלה האם נוטל הנאשם אחריות לביצוע העבירה ומתחרט על ביצועה.

כזכור, הנאשמים בעניינינו אינם נוטלים אחריות או מביעים חרטה על ביצוע העבירות עד היום. כשאלה הם פני הדברים, קבלת טענה לפיה בשל העובדה שהעבירות בביצוען הורשעו הנאשמים מתאימות לעריכת הסדר מותנה וכזה לא הוצע להם קמה להם הגנה מן הצדק המצדיקה את אי הרשעתם, אינה עולה בקנה אחד עם הרציונל שבסיס מוסד ההסדר המותנה ועם הרציונל בבסיסה של אי הרשעה.

ראו והבחינו ת"פ (ת"א) 21647-06-20 **מדינת ישראל נ' רוולסצ'י** (7.4.2022) שם נדון סירוב המדינה לערוך הסדר מותנה ואכיפה בררנית בנסיבות אותו מקרה בו הנאשם נטל אחריות לביצוע העבירות. כן ראו והבחינו ת"פ (שלום ת"א) 3656-05-21 **מדינת ישראל נ' אביטל** (5.1.2022) ; ת"פ (ת"א) 37388-12-17 **מדינת ישראל נ' מזרחי** (12.2.2021) שם צוין כי ההסדר המותנה לא צלח "מסיבות שאינן קשורות בעמדתה הערכית" של הנאשמת; ת"פ (ת"א) 19039-11-19 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (5.1.2021).

25. בנסיבות אלה, גם תוך מתן משקל לטענות הנוגעות להסדר מותנה ולאכיפה בררנית והגנה מן הצדק, למחדלי החקירה ולזיכוי החלקי של הנאשמים והקביעות בבסיסו, לא מצאתי כי שילובן של הנסיבות כולן, ובכלל זאת נסיבות ביצוע העבירות, מצדיק את ביטול הרשעת הנאשמים.

26. אשר על כן - העתירה לביטול הרשעת הנאשמים נדחת.

מתחם הענישה

27. הערכים המוגנים, פרטי העבירות ונסיבותיהן נדונו בהרחבה לעיל, והמסקנה היא כי הנאשמים פגעו פגיעה לא מבוטלת בערכים המוגנים במעשיהם.

28. הענישה הנוהגת מלמדת כי תחתית מתחם הענישה בעבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי עומדת בדרך כלל על עונש צופה פני עתיד ותקרתו על מספר חודשי מאסר שבמקרים מתאימים ניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות (ראו לדוגמא: ת"פ (אילת) 5869-06-12 **מדינת ישראל נ' נאור ענקי** (31.12.2013) והפסיקה המוזכרת שם). כך גם ביחס לעבירות האיומים בביצועה הורשע דורי (ראו לדוגמא: ת"פ 43151-07-19 **מדינת ישראל נ' ז'ורייב** (5.4.2022) ות"פ 49907-07-18 **מדינת ישראל נ' יחזקיאס** (21.1.2020)).

29. על יסוד המפורט לעיל ומבלי להתעלם מכך שהעבירות בוצעו בבית חולים, מתחם הענישה לכלל העבירות יקבע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בכל הנוגע לעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי ועבירת האיומים יחדיו כאירוע, משכו של המאסר המותנה בתחתית המתחם יהיה ארוך יותר.

העונש הקונקרטי לנאשמים

30. במקרה זה אין מקום לחריגה לקולא או לחומרה ממתחם הענישה שנקבע. מאפייני הנאשמים פורטו לעיל בהרחבה ובאים בין שיקוליי. לזכות הנאשמים העדרו של עבר פלילי, מידותיהם הטובות והישגיהם העולים **מענ/3** **וענ/5**, והתרשמות שירות המבחן מהם כנורמטיביים, שרמת הסיכון מהם נמוכה, וכמי שאינם מאופיינים בדפוסים אלימים, כשהתנהגותם באירוע הוערכה כחריגה לאורחותיהם. שקלתי גם את מחדלי החקירה שנפלו, את הטענות להגנה מן הצדק, את חלוף הזמן הממשי מאז ביצוע העבירות, ואת העובדה שהנאשמים הורחקו מבית החולים וכפועל יוצא נמנעה מהם האפשרות לשהות לצד מיטת חוליה של חגיה ולהיפרד ממנה, על הקושי הברור שבכך.

31. בנסיבות הכוללות מצאתי למקם את עונשם של הנאשמים בתחתית מתחם הענישה, גם אם הנאשמים לא הביעו חרטה או נטלו אחריות לביצוע העבירות ונראה שלא הפנימו את הפסול במעשיהם.

32. סוף דבר - לאחר שקילת השיקולים שלעיל עונשם של הנאשמים ייגזר בתחתית מתחם הענישה, ובשים לב

לעבירות בהן הורשע כל אחד ואחת, כדלקמן:

על כלל הנאשמים:

מאסר על תנאי למשך חודש לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשמים לא יעברו עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי.

על הנאשם 1:

מאסר על תנאי למשך חודשיים לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת איומים.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ה' חשוון תשפ"ג, 30 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.